

אל תתנו להם רובים!

ביום השבת האחרון בשעה 8.30 בבוקר, יצא מוחמד יוסף מישלב (67) עם שני בניו נאיף (40) ויוסף (43) ובתו פאיזה (16), מביתו שבכפר אבו־סנאן ב־גליל המערבי. הם כיוונו פניהם לביתו של עלי אלמילחם, בנו של אחד מנכבדי הכפר, שחתנתו עמדה להיערך אותו יום. אולם הם לא הרחיקו לכת מביתם. כאשר הגיעו לצומת הכבישים בחלקו ה־עליון של הכפר, נפתחה עליהם לפתע אש תופת, מכלי־נשק אוטומטיים, מכיוון בית בן קומה אחת, הניצב ליד הצומת. כל ה־ארבעה צנחו אחרי מטח האש הראשון. שלושת הגברים נהרגו בו במקום ופאיזה נפצעה קשה, מתה לאחר־מכן מפצעיה. נהג משאית מבני חמולת מישלב שחש

מיהרו לעבר מקום הטבח, הסמיקו לעצור כומץ לפני שנפגעו גם הם באש שנורתה מכלים רבים מכיוון הבית בצומת. הם לא היו צריכים זמן רב כדי להבין מה התרחש. לפני כחודשיים נרצח באדמת הכפר הטר־קטוריסט אחמד אל־שייך (37), ביריות מ־נשק אוטומטי. עד כה טרם העלתה חקירת הירצחו דבר. אולם בני החמולה שלה, ובעיקר בנו, ראו את בני החמולה היריבה, חמולת מישלב, כאחראית לרצח. הם בחרו לנקום את דמו בטבח המוני בבני חמולת מישלב. המישלבים, שראו את בני חמולת תל־שייך שהתבצרו בבית בצומת, תפסו גם הם עמדות על הגגות, פתחו משם באש רובים ותת־מקלעים לעבר עמדת הרוצחים.

המשטרה מגיעה

קבוצת שוטרים מצויידים במגינים, קסדות ואלות, מגיעה למבואות הכפר אבו־סנאן שבגליל המערבי, שם פרצו בשבת האחרונה קרבות דמים בין הכפר באיחור, אחרי שאחוז אחד מתושבי חמולת מישלב, בניו נאיף ויוסף, לקחו את בני חמולת מישלב, ביניהם ילד בן 15 מבני חמולת מישלב, 177 פצועים, בני שתי החמולות.

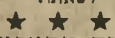

יחסים מתוחים

טבח באבו־סנאן לא היה בלתי צפוי. מאז רצח אחמד אל־שייך, סערו הרוחות בכפר והיחסים בין שתי החמולות היו מתוחים ביותר. נכבדי הכפר ואנשי ה־

מים והנוצרים, מצוי הנשק בכמויות לא רגילות. בעוד שבכל כפר ערבי בגליל נושא כל בעל משפחה המכבד את עצמו רובה או כלי נשק אחר ברשיון להגנה עצמית. הרי כפרי הדרוזים בגליל הפכו למחסני נשק, כשבכל בית יש תת־מקלעים עוזים, קארד גוסטאבים ורובי־סער קלציניקוב, ומחסנים של תחמושת ורימוני־יד.

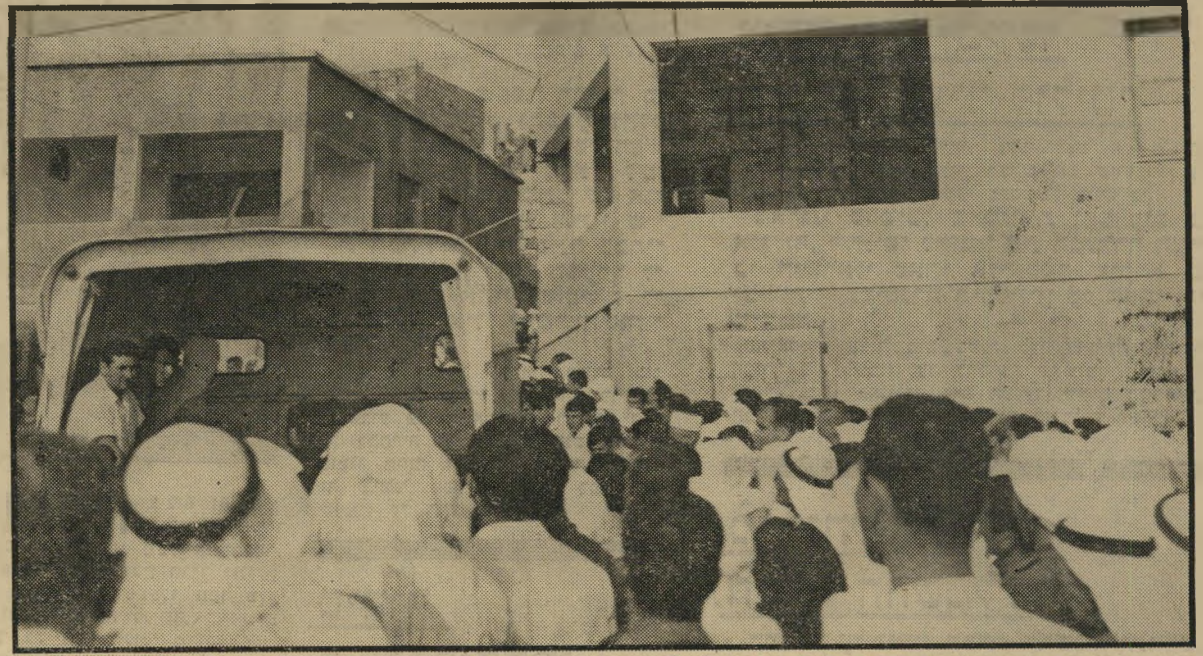
הנשק מונעק לחמולות השונות על ידי השלטונות כגמול עבור פעילות אנטי־ציונית, במשמר הגבול או בפעילות מפלגתית. כל מי שנושא נשק רואה את עצמו מוגן לא רק מכוח הנשק שהוא נושא, אלא גם בשל קשריו עם הגורמים שהעניקו לו את הרשיון לשאתו.

המשטרה התעלמה מאזהרות

פני כארבע שנים אירעה התפרצות דומה בכפר קנא שליד נצרת. גם שם הפכה או מריבה בין שתי חמולות לקרב יריות אכזרי שהפיל קרבנות רבים. בעקבות הקרב של כפר קנא ייעצו גורמים רבים, וביניהם עתון זה, לשלטונות לאסוף את הנשק מכפרי המיעוטים כדי למנוע הישגות מקרי טבח דומים. גם בשבועות האחרונים, כשהרוחות סעו רו באבו־סנאן, ביקשו נכבדי הכפר מה־משטרה לאסוף את הנשק בכפר, שבניו משתמשים בו לפנטאזיות בכל חתונה או שמחה אחרת. משום מה התעלמה המשטרה מכל ה־בקשות והאזהרות, זילולה באזהרות־הם של נכבדי הדרוזים. כוחות המשטרה גם איחדו להגיע לכפר אחרי שפרצו בו הקרבות. היריעה הראשונה על היריות הגיעה למשטרה עכו זמן קצר אחרי מטח הראשון. אולם בעקבות הקריאה הגיע לכפר מספר קטן של שוטרים, שלא יכלו להשתלט על המחנות הנלחמים.

רק שעה מאוחר יותר, כאשר השייך ה־דרוזי אברורקאן החל להזעיק שוטרים מ־כל תחנות המשטרה באזור, הגיעו למקום כ־200 שוטרים שהצליחו להשליט מחדש את הסדר בכפר. אולם הטבח באבו־סנאן אינו סוף פסוק. רק כאשר יצליחו כוחות הבטחון להשתלט על הנשק הרב המאוחסן בכפרי המיעוטים, שתושביהם רואים בו עדות לנאמנותם ל־מדינה — רק אז ניתן יהיה למנוע הישגות מקרי טבח דומים בעתיד.

הלווית הקורבנות

המוני תושבים דרוזים מ־אבו־סנאן ומכפרים דרוזיים מישלב, שגופותיהם הונחו בתוך הסנדר שבמרכז התמונה. ההלוויה יצאה מבית מישפחת מישלב, שארבעה מבניה נהרגו בקרבות בכפר. המשטרה הצליחה בקושי למנוע מהמלווים קטטה נוספת עם החמולה היריבה. במשך למעלה משעה התנהל בכפר קרב מ־בית לבית בין אנשי שתי החמולות, שכל גבר בהן תפס נשקו ויצא להצטרף לקרב. רק כאשר פרצו משרת עכו למקום ושוטרים חמושים תפסו עמדות ב־נקודות המפתח בכפר, פסקו היריות וקו־

נפט המופק ע"י אחר. מהאמצעות הערכיות במפרץ. זאת, משום שתנועת המיכליתית לאחר צאתן מהמגלים הערביים מברצועת לעתים ללא פיקוח מספיק. גם הקלות שבה ניתן לשנות את מסמכי ההטענה והעובדה שלעתים קרובות מקובל לות המיכליות בעת היותן בלב ים הן ראות מבעליהן לשנות את כיוונן ולפנות לכיוון אחר — כל אלה עשויים לסייע ל־הבאתו של נפט ערבי לקו הישראלי.

השאלה היא: האם יכולה ישראל, אפילו במיסגרת המצומצמת שבה פועל הקו היום להשיג 20 מיליון טון, אשר הקו יכול להעביר במשך שנה? **אחת האמצעות הערכיות.** התשובה לשאלה זו קשורה במקורות ש־מהם יכול הנפט להגיע לקו. הגם שאיראן היא באופן הגיוני המקור היחיד, הרי ה־עירפול האופף את הקו, והצנזורה שהוטלה על כל תנועות המיכליות פותחים פתח ל־לספק, שמא קו זה מעביר בשלב הנוכחי

אירות שבשליטת ישראל והוא מובא אל נמלי הייצוא. כושרו המכסימלי של קו הצינורות ה־ישראלי מגיע כיום ל־400 אלף חביות ל־יום (20 מיליון טון לשנה). זוהי כמות קטנה ביחס לקו שקוטרו 42 אינץ'. כ־קוטר גדול שכזה יכולים בעזרת תחנות שאיבה להזרים כמות גדולה פי 3 מהכמות הנוכחית, אולם כושר ההעברה מבוסס ב־ראש ובראשונה על הכמויות שיש למרינה להעביר.

אילת אל אשקלון (160 מיל ובקוטר של 42 אינץ' ובהוצאה של 115 מיליון דולר). ב־הפעלת קו זה משתמשת ישראל בשיטה ה־ידועה בשם "משגר אש", כדי להגן על המשתמשים בקו וכדי להמנע מגילוי זהותם. עפ"י שיטה זו במצעות מיכליות ישרא־ליות או חכורות ע"י ישראל את העברת הנפט ממקורות הפקתו ומביאות אותו ל־נמל אילת. שם הוא מורם דרך צינור הנפט, ובאשקלון הוא מועבר למיכליות